

Zpráva o výjezdu do Estonska TAPA 13 v červenci 2013

Marie Kunešová, Křesťanský sbor Domažlice (18)

V Estonsku jsem byla letos podruhé. Výjezd jsem si užívala už od začátku, kdy jsme s týmem domlouvali program a nacvičovali tanec a scénky. Bylo úplně zázračné počasí. Každý den bylo sluníčko a teplo. Jen třetí den, co jsme přijeli do Estonska a měli jsme s Estonci z Tapy grilovat, začalo pršet. Modlili jsme se proti tomu a ještě než hosté přijeli, pršet přestalo a od té doby bylo krásně.

Při evangelizacích a hledání pokladu v ulicích první den jsem byla povzbuzená přítivostí lidí a tím, že jsme se mohli s lidmi i modlit, na rozdíl od loňska, kdy jsme se s nikým nemodlili, jen jsme zvali lidi na večerní program.

Úžasný byl třetí den. I když předchozí hledání pokladu bylo dobré, modlila jsem se, abych našla nějaký opravdový poklad a aby Bůh jednal ještě víc. Do ulic jsem šla s Pavlem a Jonasem Neústupnými a Maarjou Kivisildovou. Maarja měla na seznamu místo blízko našeho evangelizačního stanu a tam jsme potkali tři dívky. Jedna z nich měla na tričku žlutou barvu, což měla Maarja také na papírku, a měla blondřaté vlasy - to jsem dostala zase já. Zastavili jsme je a vysvětlili hru, kterou hrajeme. Ptali jsme se jich na problémy z našich seznamů, ale žádné neměly. Jonas se jich ptal, jestli jim může prorokovat - co o nich dostane od Boha, který je dokonale zná. Souhlasily. Blondýnce řekl, že hraje na piano a často je ráda ve svém pokoji a sní své sny. To sedělo a byla moc překvapená. Další dívka měla zraněný kotník, to sedělo a Jonas o ní řekl, že má srdce matky, stará se o druhé lidi a Bůh to samé dělá pro nás. U třetí dívky bylo slovo, že je jako slunce a že má problémy s matematikou. S tím souhlasila. Za každou zvlášť jsme se modlili. Na papírku jsem také měla „Rus“ a dvě z těch dívek byly Rusky, navíc jedna z nich byla Christine. To jméno jsem dostala, ale nenapsala jsem si ho, protože jsem si nebyla jistá.

Šli jsme také k mostu, který měl na seznamu Jonas. Tam bylo volejbalové hřiště, kde jsme potkali kluky, které už Jonas znal ze skate parku. (Skate park jsem měla také na seznamu.) Byla tam žlutá barva, guma na míči, a blondřaté vlasy měli dva kluci a dvě holky. To vše jsme měli na papírkách. Modlili jsme se za dvě dívky, které měly problémy s kolenem a kyčlí, ale jen občas, takže jsme nemohli posoudit uzdravení. Jeden kluk nemohl pořádně ohýbat koleno dozadu. Jonas se za něj modlil a ptal se ho, zda je to lepší. Bylo to lepší a Jonas se modlil znovu, až už to bylo úplně dobré! Pavel měl na papírku jméno Katharina a jedna z dívek opravdu Katharina (estonsky Katrin) byla.

Cestou zpět jsme potkali paní, která měla berle a ovázanou nohu. Ptali jsme se jí, jestli se s ní můžeme modlit. Když jsem se za ní pomodlila, říkala, že je to lepší. Modlila jsem se tedy dál a Jonas paní požádal, aby si na nohu zkusila stoupnout. Zkusila to a říkala, že už je to dobré.

Estonci z našeho týmu byli nadšení, odvážní, pohostinní a byla s nimi výborná spolupráce a dobré vztahy. I v našem týmu byla dobrá spolupráce a přestože jsem já i Jonas nebyli z Prahy, krásně jsme se všichni sešli a v týmu jsem se cítila moc dobře.

Jsem vděčná Bohu za požehnaný výjezd.

Poznámka redakce:

Hledání pokladu je jedna z možností, jak evangelizovat na ulicích. Nejdříve si každý jednotlivý účastník zapíše na papír (*mapa pokladu*) svá slova poznání k získání potřebných *vodítek* k nalezení pokladu.

Kategorie vodítek jsou nebo mohou být: místo, jméno osoby, vzhled, osobní problém, něco neobvyklého. Potom se vytvoří menší týmy, členi týmu si vzájemně přečtou svá vodítka a jdou za stálého srovnávání svých map hledat poklad.

Hledání pokladu je nadpřirozená evangelizace prostřednictvím nadpřirozených setkání. Biblické principy, návod a osobní svědectví podává Kevin Dedmon z církve Bethel v Reddingu ve své knize *Hledání největšího pokladu*, kterou v českém překladu vydalo v r. 2013 vydavatelství JUDA (www.juda.cz/shop).

Německá verze článku je [zde](#), estonská [zde](#).